

— Не можешъ, убѣждаваше я госпожата, която се отнасяше извънредно добръ къмъ сестритѣ. Ти си малка, може да заспишъ. Па е страшно, кога човѣкъ умира. Азъ ще кажа на доктора да тури нощесъ тука санитарка.

— Не, не! изкрѣщѣ момичето отчаяно. Санитарката нѣма да го гледа добръ. Цѣла нощъ азъ нѣма да мигна. Вие утрѣ ще чуете за това.

Госпожата уважи силното желание на Цвѣтанка, която страшно се зарадва.

Надвечеръ докторътъ дойде. Отви лицето на болния. Отвърза раната — грозна миризма лѣхна по цѣлата стая. Той бързо го зави. Туре си ржката на чело и се замисли. Погледна листа на болния върху стѣната. Стана и мълкомъ си излѣзе.

Всички войници разбраха по лицето на доктора, че болката е много сериозна и че нощесъ войникътъ може да умре. Цвѣтанка гледаше сжщо съ насълзени очи. Двама носачи влѣзоха. Туреха ранения на носилката и го изнесоха вънъ.

— Носятъ го да умре въ друга стая, рече единъ.

— Коя ли майка или жена ще изпищи, казаха други.

Настѣпи гробно мълчание. Нито единъ отъ 25 души вече не проговори. Въ тази мъртва тишина се чу силно хълцане. Чу се дѣтински плачъ. Цвѣтанка задъ вратата горещо плачеше съ ржцѣ турени върху очитѣ.

— Кой ще му даде вода тамъ? стѣнѣше тя; тѣ въ „мъртвата стая“ не пускатъ никого.

Отново всички войници занѣмѣха. Вечерниятъ сдрачъ настѣпи. Стаята се помрачи. Войниците, които се тъкмѣха да си лѣгатъ, приличаха на сѣнки.